

รวมคำบรรยาย

ภาคหนึ่ง สมัยที่ ๖๘ ปีการศึกษา ๒๕๕๘ เล่มที่ ๗

จัดพิมพ์โดย

สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา

www.thethaibar.or.th

บทบรรณาธิการ

คำถาม ผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับภริยาจำเลย แต่จำเลยมิได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายในขณะที่พบเห็นผู้เสียหายเป็นชู้กับภริยาจำเลย หรือในระยะเวลาที่ต่อเนื่องกระชั้นชิดกัน จำเลยจะอ้างว่าเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๕๘๕/๒๕๕๗ จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายในขณะที่ผู้เสียหายกำลังขับรถยนต์เลี้ยวเข้าสถานีบริการน้ำมัน แม้ก่อนเกิดเหตุจำเลยทราบว่าเป็นผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับภริยาจำเลยและจำเลยยังขุนเคืองผู้เสียหายก็ตาม แต่จำเลยหาได้กระทำต่อผู้เสียหายในขณะที่พบเห็นผู้เสียหายเป็นชู้กับภริยาจำเลยหรือในระยะเวลาที่ต่อเนื่องกระชั้นชิดกัน ถือไม่ได้ว่าจำเลยยิงผู้เสียหายเพราะเหตุบันดาลโทสะในขณะที่ถูกข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๒

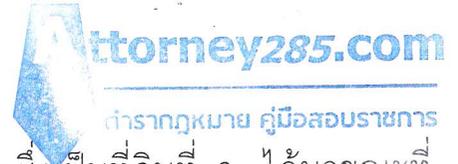
คำถาม ลูกจ้างเอาบัตรเติมน้ำมันของนายจ้างไป แล้วนำบัตรไปชำระค่าสินค้า น้ำมันจากสถานีจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงโดยมิชอบเป็นความผิดฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๐๒๕/๒๕๕๗ บัตรเติมน้ำมันเป็นของผู้เสียหาย ผู้เสียหายมอบให้ ช. เพื่อใช้เติมน้ำมันรถบรรทุกคันที่ ช. ขับเท่านั้น เป็นการมอบให้ ยึดถือชั่วคราวเพื่อใช้เติมน้ำมัน กรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองบัตรยังอยู่กับผู้เสียหาย ผู้ใดเอาไปยืมถือได้ว่าเป็นการเอาไปจากผู้เสียหาย การที่จำเลยนำบัตรนี้ไปใช้เติมน้ำมันในเวลากลางคืนและสามารถใช้ได้แสดงว่าจำเลยย่อมรู้รหัสบัตร ส่วนจำเลยรู้ได้อย่างไร สมคบกับ ช. หรือไม่ ไม่เป็นสาระสำคัญ เพราะไม่ทำให้จำเลยพ้นจากความผิดได้ เนื่องจากจำเลยเอาบัตรไปจากการครอบครองของผู้เสียหายช่วงเวลาหนึ่งอย่างน้อยคือ ช่วงเวลาที่เอาไปใช้นั่นเอง จำเลยจึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างในเวลากลางคืนและฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๑๑) และมาตรา ๑๘๘

และมีความผิดฐาน ป.อ. มาตรา ๒๖๙/๕ ประกอบ ๒๖๙/๗

คำถาม การจัดการสินในสมรสที่คู่สมรสฝ่ายหนึ่งทำไปลำพังฝ่ายเดียว โดยไม่ได้รับความยินยอมจากคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งหากบุคคลภายนอกกระทำการโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนนิติกรรมจะสมบูรณ์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

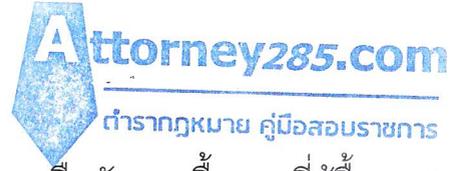
คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๐๓๑/๒๕๕๗ ที่ดินพิพาทซึ่งเป็นที่ดินที่ ว. ได้มาขณะที่โจทก์เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายจึงเป็นสินสมรส ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่สามีภริยาต้องจัดการร่วมกันหรือได้รับความยินยอมจากอีกฝ่ายหนึ่ง หากจะมีการขายฝากตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗๖ (๑)

มีการปลอมลายมือชื่อโจทก์ในฐานะของผู้ให้ความยินยอมในหนังสือให้ความยินยอมแก่ ว. สามีโจทก์ไปทำนิติกรรมขายฝากที่ดินพิพาทซึ่งเป็นสินสมรส จึงเป็นการทำนิติกรรมที่ ว. ทำไปตามลำพังฝ่ายเดียวโดยไม่ได้รับความยินยอมของคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งเป็นการฝ่าฝืนประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗๖ (๑) ทำให้นิติกรรมไม่สมบูรณ์เป็นเหตุที่จะขอเพิกถอนนิติกรรมนั้นได้ เว้นแต่ขณะทำนิติกรรมบุคคลภายนอกได้กระทำโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนตามมาตรา ๑๔๘๐ วรรคหนึ่ง

นิติกรรมในการจัดการสินสมรสตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗๖ (๑) ถึง (๘) ที่คู่สมรสฝ่ายหนึ่งทำไปลำพังฝ่ายเดียว โดยไม่ได้รับความยินยอมจากคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่ง นิติกรรมนั้นไม่สมบูรณ์คู่สมรสที่ไม่ได้ให้ความยินยอมอาจขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมนั้นได้ แต่ตราบใดที่ยังไม่ได้ถูกศาลเพิกถอน บุคคลภายนอกที่เป็นคู่สัญญายอมมีสิทธิสมบูรณ์ในนิติกรรมอยู่เสมอ เพราะกฎหมายมิได้บัญญัติว่านิติกรรมนั้นเป็นโมฆะหรือโมฆียะ บัญญัติแต่เพียงว่านิติกรรมนั้นอาจถูกศาลเพิกถอนได้ในภายหลังเท่านั้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๘๐ วรรคหนึ่งที่ว่า เว้นแต่คู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งได้ให้สัตยาบันแก่นิติกรรมนั้นแล้ว มีความหมายว่าหากมีการให้สัตยาบันแล้วจะขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมนั้นอีกไม่ได้ มิได้หมายความว่าเมื่อมีการให้สัตยาบันแก่นิติกรรมได้แสดงว่านิติกรรมนั้นเป็นโมฆียะกรรม การบอกล้างนิติกรรมจึงไม่มีผลให้นิติกรรมนั้นเป็นโมฆะ

คำถาม การตกลงซื้อขายทรัพย์สินภายในพื้นที่อาคารตามที่ระบุในลักษณะ
ชื่อเหมาทั้งหมด โดยผู้ซื้อเข้าไปคัดแยกจัดหมวดหมู่ของสินค้าแล้ว กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน
โอนไปยังผู้ซื้อเมื่อใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๕๔๐/๒๕๕๗ สัญญาเหมาคือสัญญาซื้อขายที่ผู้ซื้อตกลง
ซื้อทรัพย์สินที่ผู้ขายเสนอขายหมดทั้งจำนวนในราคาที่ตกลงกันซึ่งผู้ซื้อต้องผูกพันชำระ
ราคาและผู้ขายต้องส่งมอบทรัพย์สินทั้งหมดตามที่ตกลงกันได้ ทั้งนี้ไม่ว่าทรัพย์สินที่ซื้อขาย
จะมีปริมาณมากหรือน้อยกว่าที่คิดคำนวณได้ ดังนั้น เมื่อข้อความในสัญญาซื้อขายมีความว่า
โจทก์ร่วมตกลงขายและจำเลยตกลงซื้อทรัพย์สินภายในพื้นที่อาคารเลขที่ ๒๙/๕๖ และ
อาคารข้างเคียงในราคา ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยในอาคารมีทรัพย์สินหลายประเภทกอง
รวมอยู่และโจทก์ร่วมรับเงินมัดจำจากจำเลยไปแล้วครั้งแรก ๑,๐๘๗,๐๐๐ บาท การขาย
สินค้าของโจทก์ร่วมจึงเป็นการขายทรัพย์สินในอาคารทั้งสองแห่งซึ่งมีจำนวนแน่นอนคือ
สองอาคารนั่นเอง หลังจากทำสัญญาแล้วจำเลยส่งพนักงานเข้าไปดำเนินการคัดแยก จัด
หมวดหมู่ของสินค้า ให้บริษัท ฮ. ซึ่งเป็นบริษัทผู้จัดการประมูลสินค้าให้จำเลยดำเนินการ
แจกแผ่นพับ ป้ายโฆษณา ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์เพื่อนำสินค้าออกประมูล ดังนั้นเมื่อ
โจทก์ร่วมและจำเลยต่างยอมรับว่าทำสัญญาจริงโดยสุจริต กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินภายใน
อาคารดังกล่าวก็ผ่านจากผู้ซื้อไปยังผู้ขายตั้งแต่วันที่ทำสัญญากันแล้ว เพราะปริมาณแห่ง
ทรัพย์สินที่ขายได้กำหนดไว้แน่นอนและราคาก็แน่นอนแล้ว จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ
ชำระเงินค่าสินค้าแก่โจทก์ร่วมตามที่สัญญาต่อกัน

คำถาม รับโอนเช็คมาโดยรู้อยู่แล้วขณะรับโอนว่า เช็คไม่มีมูลหนี้ที่ผู้สั่งจ่าย
จะต้องชำระ เป็นการรับโอนโดยคบคิดกันฉ้อฉลหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๒๖๑/๒๕๕๗ โจทก์ทราบดีอยู่แล้วขณะรับโอนเช็คพิพาท
ทั้งสองฉบับจาก ร. ว่าจำเลยทั้งสองสั่งจ่ายเช็คพิพาททั้งสองฉบับเพื่อชำระค่าสินค้าเหล็ก
ที่ ร. และบริษัท ส. จะจัดส่งให้จำเลยทั้งสองตามใบสั่งซื้อ แต่ ร. และบริษัท ส.
ปิดกิจการไม่ได้ส่งสินค้าเหล็กให้จำเลยทั้งสอง เช็คพิพาททั้งสองฉบับจึงไม่มีมูลหนี้

ที่จำเลยทั้งสองต้องชำระ โจทก์รับโอนเช็คพิพาททั้งสองฉบับจาก ร. และบริษัท ส. จึงเป็นการรับโอนโดยคบคิดกันฉ้อฉลจำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๙๑๖ ประกอบมาตรา ๙๘๙ ที่จำเลยทั้งสองสามารถยกข้อต่อสู้ระหว่างจำเลยทั้งสองกับ ร. และบริษัท ส. ผู้ทรงคนก่อนขึ้นต่อสู้โจทก์ซึ่งเป็นผู้ทรงได้ จำเลยทั้งสองไม่ต้องรับผิดชอบชำระเงินตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับแก่โจทก์

คำถาม บุคคลที่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินมาโดยการครอบครองปรบักษ์แต่ยังมีได้จดทะเบียนการได้มา กับทายาทเจ้าของที่ดินซึ่งได้จดทะเบียนรับมรดกในที่ดิน ใครมีสิทธิในที่ดินดีกว่ากัน

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๙๘๘/๒๕๕๗ โจทก์ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยการ

ครอบครองปรบักษ์ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๘๒ ข้อเท็จจริงฟังว่า จำเลยได้จดทะเบียนรับโอนมรดกที่ดินพิพาทอันเป็นเวลาหลังจากโจทก์ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรบักษ์ จำเลยจึงไม่ใช่บุคคลภายนอกผู้ได้กรรมสิทธิ์มาโดยเสียค่าตอบแทนตามที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา ๑๒๙๙ วรรคสอง โจทก์ผู้ได้กรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรบักษ์ซึ่งเป็นบุคคลผู้อยู่ในฐานะอันจะได้จดทะเบียนสิทธิของตนได้อยู่ก่อน จึงขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนดังกล่าวที่ทำให้ตนเสียเปรียบได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๐๐

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ